18 Μαρτίου 2023

Σταυρὸς καὶ Ἱερωσύνη (Λαμπρόπουλος Βαρνάβας Ἀρχιμανδρίτης)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, στὴ μέση τῆς πορείας μας πρὸς τὸ ἅγιο Πάσχα, μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία νὰ προσκυνήσουμε τὸν Τίμιο Σταυρό. Ἐνθυμούμαστε τὰ Ἄχραντα Πάθη τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ ἐνισχυθοῦμε στὸν ἀγώνα μας κατὰ τῶν δικῶν μας βδελυρῶν παθῶν, βρίσκοντας στὸν Τίμιο Σταυρὸ στήριγμα, ἀναψυχὴ καὶ παρηγοριά. Οἱ κατεξοχὴν βέβαια καρποὶ τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ διὰ τοῦ Βαπτίσματος ἀναγέννησή μας καὶ ἡ διὰ τῆς Θείας Εὐχαριστίας μετοχή μας στὴν ἀληθινὴ καὶ αἰώνια ζωή, τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ.

Πῶς γινόμαστε συνθρόνοι μὲ τὸν Πατέρα;

Τί ἄλλο ὅμως εἶναι αὐτὰ τὰ Μυστήρια, παρὰ δῶρα τῆς Ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς μὲ τὸν Σταυρὸ του ἔγινε ὁ Μέγας Ἀρχιερέας μας; Πεθαίνοντας πάνω στὸν Σταυρὸ τέλεσε τὴν ὕψιστη θεία Λειτουργία, στὴν ὁποία ὁ Ἴδιος εἶναι θύτης καὶ θύμα. Τέτοια μέρα, λοιπόν, ταιριάζει νὰ ἀκούσουμε τὸν Ἀπόστολο Παῦλο νὰ μᾶς προβάλλει κάποιες πλευρὲς τοῦ Μεγάλου Μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ. Πρόκειται γιὰ διδασκαλία ποὺ ἀποτελεῖ τὴ ραχοκοκαλιά τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς του.

Κατ’ ἀρχήν, Ἀρχιερέας μας καὶ πηγὴ τῆς ἀνθρώπινης ἱερωσύνης δὲν εἶναι ἁπλῶς ἕνας ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ Υἱὸς καὶ προαιώνιος Λόγος τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἐν χρόνῳ καταδέχτηκε γιὰ ἐμᾶς νὰ γίνει ἄνθρωπος. Ἡ μεγαλωσύνη του ὅμως δὲν ἔγκειται μόνο στὴ θεία του φύση, ἀλλὰ καὶ στὸ ὅτι μὲ τὴν Ἀνάληψή του δόξασε καὶ τὴν ἀνθρώπινη φύση του ἐνθρονίζοντάς την στὰ δεξιὰ τοῦ Πατέρα του. Ἔτσι, ὁ Ἀρχιερέας μας ἔδωσε τὴ δυνατότητα καὶ σὲ ἐμᾶς νὰ κληρονομήσουμε θεία δόξα. Μποροῦμε πλέον νὰ μποῦμε στὴν ἄφθαρτη καὶ αἰώνια Βασιλεία του, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ πρῶτος χειροτονημένος ἱερέας, ὁ Ἀαρών, καὶ ὁ χειροτονήσας αὐτὸν ἀδελφός του Μωυσῆς δὲν ἀξιώθηκαν οἱ ἴδιοι νὰ μποῦν στὴ φθαρτὴ καὶ προσωρινὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.

Γιὰ νὰ γίνουμε ὅμως μέτοχοι μιᾶς τόσο λαμπρῆς κληρονομιᾶς, χρειάζεται κι ἐμεῖς νὰ κοπιάσουμε «κρατώντας τὴν ὁμολογία» τῆς ἀληθινῆς πίστης. Καί, φυσικά, αὐτὸ δὲν ἐξαντλεῖται στὴν «ἀποστήθιση» ἁπλῶς τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεώς μας. Χρειάζεται κι ἐμεῖς νὰ γίνουμε «ἱερεῖς» τοῦ ἑαυτοῦ μας, θυσιάζοντας τὶς ἐμπαθεῖς κινήσεις τοῦ ἐγώ μας καὶ ἐργαζόμενοι φιλόπονα γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῶν ἀρετῶν.

Ὁ μόνος δυνάμενος συμπαθῆσαι

Σ’ αὐτὸν τὸν ἀγώνα ἔχουμε συμπαραστάτη τὸν ἀρχιερέα μας Χριστό. Τὸ γεγονὸς ὅτι συγκάθηται πλέον ὡς Θεάνθρωπος στὸν θρόνο μὲ τὸν Ἐπουράνιο Πατέρα του δὲν σημαίνει ὅτι μᾶς ἐγκατέλειψε. Συνεχίζει νὰ μᾶς ἐνισχύει στὴν ἄρση τοῦ δικοῦ μας σταυροῦ. Μάλιστα τώρα πρέπει νὰ μᾶς παρηγορεῖ ἰδιαίτερα τὸ γεγονὸς ὅτι εἶναι ἀχώριστα ἑνωμένος μὲ τὴν ἀνθρώπινη φύση του, μὲ τὴν ὁποία ὄχι μόνο «περπάτησε» στὰ πιὸ δύσβατα μονοπάτια τοῦ ἀνθρώπινου πόνου ἀλλὰ καὶ «τραχύτερον πάντων τῶν ἀνθρώπων ἔλαβε πεῖραν», λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Ἤπιε μέχρι τὴν τελευταία σταγόνα τὸ πιὸ πικρὸ ποτήρι τῆς ἀνθρώπινης ὀδύνης. Γεύθηκε τὴν πιὸ ἀκραία θλίψη ποὺ μπορεῖ νὰ βιώσει ἄνθρωπος. Κανεὶς ἄνθρωπος δὲν ἔζησε ποτὲ τόσο μεγάλη ἀγωνία, ὥστε νὰ ἱδρώσει αἷμα! (Λουκ. 22,44).

Γι\’ αὐτό, δὲν εἶναι ὑπερβολὴ αὐτὸ ποὺ εἶπε ἕνας θεολόγος τῆς Δύσης: «Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὑπέφερε μέχρι θανάτου, ὄχι γιὰ νὰ πάψουν νὰ ὑποφέρουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶναι τὰ παθήματά τους ὅμοια μὲ Ἐκείνου». Ἴσως δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη πηγὴ ἐνίσχυσης ἀπὸ αὐτὸν τὸν λογισμό, ποὺ ἀποτελεῖ καὶ ὑπέροχη ἑρμηνεία τῆς ἀποστολικῆς φράσης: «Ἔχομεν ἀρχιερέα δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν» (Ἑβρ. 4,15). Καὶ «ἀσθένειες» δὲν εἶναι μόνο οἱ φυσικὲς ἀδυναμίες ἢ οἱ θλίψεις μας ἀλλὰ κάθε εἶδος πειρασμοῦ, ποὺ καὶ ὁ Χριστὸς δοκίμασε, χωρὶς ὅμως ποτὲ νὰ ὑποκύψει καὶ νὰ ὑποπέσει σὲ καμία ἁμαρτία. Ὁ -κάθε ἄλλο παρὰ ἄγευστος θλίψεων καὶ πειρασμῶν- Χρυσορρήμων Ἰωάννης δὲν καταφέρνει νὰ κρύψει τὴν ἐμπειρία του ὅτι «εἶναι δυνατὸν καὶ σὲ φουρτούνα θλίψεων καὶ σὲ καύσωνα

πειρασμῶν νὰ ἀντιστέκεται κανεὶς χωρὶς νὰ ἁμαρτάνει». Καὶ αὐτὸ μποροῦμε νὰ τὸ κατορθώσουμε, ὅταν μὲ θάρρος καὶ χωρὶς φόβο προσπίπτουμε στὸν θρόνο τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος τώρα δὲν εἶναι «θρόνος κρίσεως ἀλλὰ θρόνος χάριτος». Μόνο ἀπὸ ἐκεῖ μποροῦμε νὰ ἀντλήσουμε δύναμη καὶ κατάλληλη βοήθεια γιὰ κάθε κρίσιμη ὥρα πειρασμοῦ.

Ἀναμάρτητος ἀλλὰ ὄχι αὐτόκλητος

Αἰτιολογώντας περισσότερο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γιατί προσερχόμενοι σ\’ Αὐτὸν θὰ βροῦμε σίγουρα ἔλεος, μᾶς θυμίζει καὶ ἕνα ἀκόμη σημεῖο στὸ ὁποῖο ὑπερέχει Ἐκεῖνος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἱερεῖς. Οἱ ἄνθρωποι ἱερεῖς, φυσικά, μποροῦν ἐπίσης νὰ συμπάσχουν καὶ νὰ κατανοοῦν τοὺς ἄλλους στὶς ἀδυναμίες καὶ στὶς πτώσεις τους, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ εἶναι ἀδύνατοι. Ὡς ἄνθρωποι ὅμως περιπίπτουν καὶ σὲ ἁμαρτίες· καὶ γι\’ αὐτὲς πρέπει νὰ προσφέρουν στὸν Θεὸ θυσία, ὅπως προσφέρουν καὶ γιὰ τὶς ἁμαρτίες τοῦ λαοῦ. Ἀντίθετα ὁ Χριστός, ὡς ἀναμάρτητος, δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ προσφέρει θυσία γιὰ τὸν Ἑαυτό του. Ἡ θυσία του, ποὺ ἦταν θυσία τοῦ ἴδιου τοῦ Ἑαυτοῦ του, ἦταν μόνο γιὰ ἐμᾶς· γιὰ τὴ συγχώρηση τῶν δικῶν μᾶς ἁμαρτιῶν.

Κλείνοντας στὸ σημερινὸ ἀπόσπασμα τὴ διδασκαλία του ὁ «οὐκ ἐξ ἀνθρώπων ἀλλ\’ ἐκ Θεοῦ κληθεὶς» Ἀπόστολος δὲν μπορεῖ νὰ μὴν τονίσει τὸ γνώρισμα ποὺ εἶναι κοινὸ καὶ στὴν ἀνθρώπινη ἱερωσύνη καὶ στὴν ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ: καὶ οἱ δύο εἶναι θεόκλητες· δὲν εἶναι αὐτόκλητες. Ἡ κλήση εἶναι ἀπὸ τὸν Θεό. Καί, ἂν ὁ ἀναμάρτητος Χριστὸς δὲν ἔγινε ἀρχιερέας μας αὐτόκλητος, ἀλλὰ τὸν κάλεσε καὶ τὸν ἔχρισε ὁ Πατέρας του, πολὺ περισσότερο πρέπει ἡ ἀνθρώπινη ἱερωσύνη νὰ μὴν εἶναι οὔτε καρπὸς εὐγενοῦς (ἔστω) φιλοδοξίας οὔτε -ἀκόμη χειρότερα- ἱκανοποίηση ἐπιθυμίας καριέρας. Θεμέλιο, ἀρχὴ ἀλλὰ καὶ τελείωση τῆς ἱερωσύνη πρέπει νὰ εἶναι ἡ ταπείνωση καὶ ὑπακοὴ στὸ θεῖο θέλημα, ἀφοῦ καὶ ἡ τέλεια θεία Λειτουργία τῆς Σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ ἦταν καρπὸς ἄκρας ταπείνωσης καὶ ἕως θανάτου ὑπακοῆς στὸν Πατέρα του.

Πηγή: agiazoni.gr